

Corbettův report: Stručná historie politických atentátů

🔗 otevrisvoumysl.cz/corbettuv-report-strucna-historie-politickyh-atentatu

24. července 2024

Ve zkratce...

Po celou dobu existence "vládců" dochází k politickým vraždám. Není těžké pochopit, proč tomu tak je. Koneckonců, dokud budou lidé věřit v Nejnebezpečnější pověru - totiž že někteří mají právo vládnout nad ostatními - budou existovat lidé ochotní pro tuto moc zabíjet. Podívejme se tedy na některé slavné politické atentáty (a pokusy o atentát) v dějinách, na to, čeho dosáhly a jak byly spáchány. Více v článku od Corbetta.

Facebook

Telegram

VK

Originál článku publikován ZDE: 21. července 2024

Po celou dobu existence „vládců“ dochází k politickým vraždám. Není těžké pochopit, proč tomu tak je. Koneckonců, dokud budou lidé věřit v Nejnebezpečnější pověru – totiž že někteří mají právo vládnout nad ostatními – budou existovat lidé ochotní pro tuto moc zabíjet.

Podívejme se tedy na některé slavné politické atentáty (a pokusy o atentát) v dějinách, na to, čeho dosáhly a jak byly spáchány.

JULIUS CAESAR (ÚSPĚŠNÝ)

Vražda Julia Caesara je nejslavnější politickou vraždou v dějinách a není těžké pochopit proč. Příběh jeho pádu je plný intrik, zrady, ambicí, moci a impéria. Tento příběh zavedl do lidové řeči fráze, které známe dodnes – „Et tu, Brute?“ a „Pozor na březnové idi“ – a po tisíce let poskytoval potravu historikům, umělcům a spisovatelům.

Ano, od Shakespeara po *Hvězdné války*, příběh pádu Římské republiky nás dodnes uchvacuje. Znáte to: Caesar překračuje Rubikon, Caesar nosí červené boty, Caesar se stává doživotním diktátorem, Caesar hraje yoinky-yeety s diadémem po každoročním festivalu běhání po ulicích, kde nahý obnažuje každého, koho potká, s roztřepenými tangy. Celý ten příběh.

Celá akce vyvrcholila osudného března roku 44 př. n. l., kdy byl Caesar přepaden desítkami spiklenců, když se chystal svolat zasedání senátu. Tuto scénu popsalo mnoho historiků, ale snad žádný z nich ji nepopsal tak památně jako Suetonius:

Když se posadil, spiklenci se kolem něj shromáždili, jako by mu chtěli vzdát úctu, a Tillius Cimber, který se ujal vedení, se hned přiblížil, jako by se chtěl na něco zeptat; a když ho Caesar gestem odvedl na jindy, Cimber ho chytil za obě ramena; když pak Caesar zvolal: „To je přece násilí!“ ho jeden z Casků bodl z jedné strany těsně pod hrdlo. Caesar chytil Caskovu paži a přešel mu ji rydlem, ale když se pokusil vyskočit na nohy, zastavila ho další rána. Když viděl, že je ze všech stran obklíčen tasenými dýkami, utěsnil si hlavu v plášti a zároveň si levou rukou stáhl jeho klín k nohám, aby mohl padnout slušněji a měl přitom zakrytou i spodní část těla. Takto byl probodnut třiadvaceti ranami a při první ráně nepronесl ani slovo, jen zasténal, ačkoli někteří píší, že když se na něj Marcus Brutus vrhl, řekl řecky: „I ty, dítě moje?“ Všichni spiklenci se dali na útěk a on tam nějakou dobu ležel bez života a nakonec ho tři prostí otroci naložili na nosítka a odnesli domů, s jednou rukou svěšenou dolů. A z tolika ran se podle názoru lékaře Antistia žádná neukázala být smrtelná, kromě druhé rány na prsou.

Když se začnete do podrobností o Caesarově vraždě a jejích následcích, je zajímavé, že se odvíjejí přesně *opačně, než jak je v dnešní době prezentováno* úřady po každé politické vraždě.

Neexistoval žádný „osamělý šílenec“, na kterého by se dal incident svést.

Vláda se nedopustila nedbalého zakrývání trestného činu.

Občané nebyli mylně informováni o tom, co se stalo.

Senátoři, kteří se spikli s cílem zavraždit Caesara, se k tomu otevřeně *přihlásili, místo aby své spiknutí utajili*. Po vraždě Brutus a jeho spoluspiklenci pochodovali ulicemi, mávali zakrvácenými dýkami a hlásali: „Lidé Říma, jsme opět svobodní!“.

Radostná oslava však netrvala dlouho. Římská republika se okamžitě propadla do krvavé, několik let trvající občanské války, po níž následoval krvavý, několik let trvající boj o moc. Nakonec zvítězil Gaius Octavius – Caesarův adoptivní syn a jmenovaný nástupce – s novým jménem a novým titulem: Augustus Caesar, zakladatel Římské říše.

Někde v tom je poučení. Zajímalo by mě, jestli se to někdy naučíme.

KRÁL JAKUB I. (NEÚSPĚŠNÝ)

Pokud nejste Angličané, pak pravděpodobně znáte Guye Fawkese jako toho chlápka z filmu *V jako Vendeta* nebo jako obličej na masce, kterou si členové internetové hackerské skupiny Anonymous rádi nasazují ve svých propagačních videích.

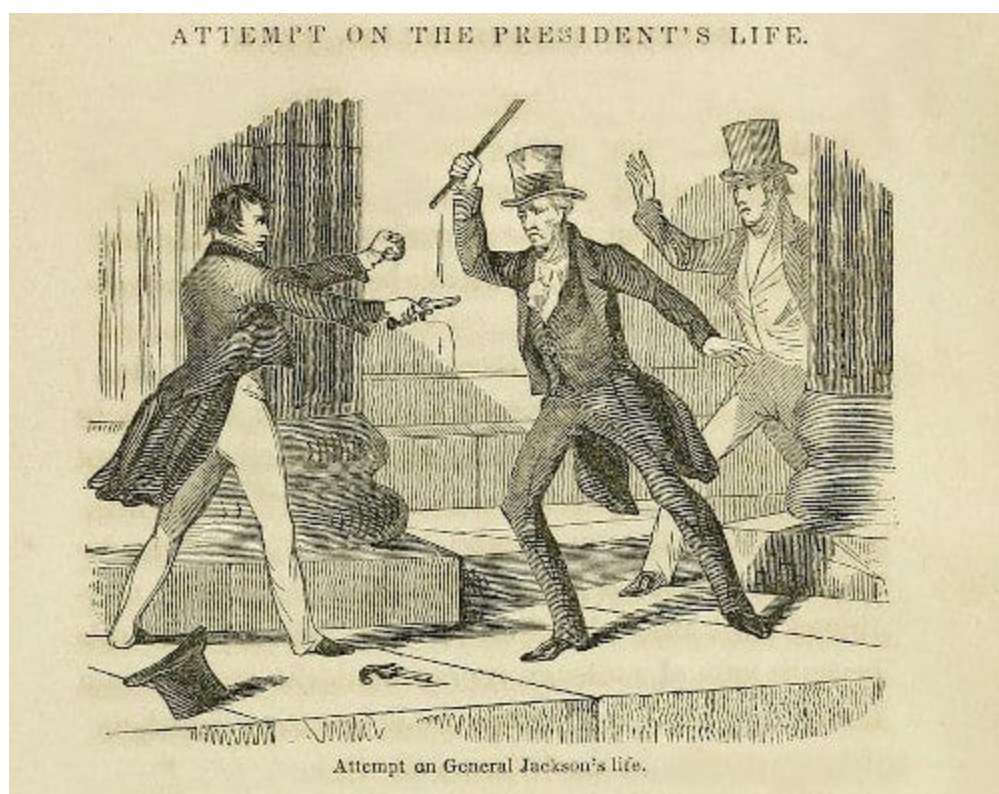
Pokud jste Angličané, pak pravděpodobně znáte Guye Fawkese jako šíleného římského katolíka, který se pokusil vyhodit do povětří krále Jakuba během slavnostního otevření parlamentu, protože... no, protože byl šílený římský katolík. V učebnicích dějepisu se píše, že tento plán – známý jako „spiknutí se střelným prachem“ a připomínaný každoročně 5. listopadu ohňostroji a ohni – byl **spiknutím**, na němž se podílel hlavní anglický jezuita Henry Garnet a tým šílených provinčních katolíků. Král Jakub I. využil odhalení tohoto spiknutí jako záminku k zákroku proti katolíkům v celém království.

Pravda, *bylo* to spiknutí... jen ne takové, jaké ho popisují učebnice dějepisu. Ve skutečnosti šlo o operaci pod falešnou vlajkou, při níž síly z královského dvora nastražily na Guye Fawkese a jeho spolupracovníky léčku, než na poslední chvíli zasáhly, chytily Fawkese

při činu a ospravedlnily tak dlouho žádané potírání katolíků králem Jakubem. Jak ve svém pojednání *The Gunpowder Plot (Spiknutí se střelným prachem)* z roku 1952 popsal Hugh Ross Williamson, promyšlený plán této falešné akce zahrnoval špiony a lsi, výpovědi na mučidlech, zfalšovaná přiznání a skupinu obětních beránků, kteří by se nedokázali probojovat ani z mokrého papírového pytle, natož aby vyhodili do povětří parlament, kdyby jim na cestě nepomohly vyšší síly.

Člověk si říká, jestli spiknutí se střelným prachem není předlohou pro současnou FBI a její zvyk nastražovat a zatýkat neschopné pachatele terorismu.

ANDREW JACKSON (NEÚSPĚŠNÝ)

V lednu 1835 se americký prezident Andrew Jackson procházel rotundou Kapitolu, když se z davu diváků vynořil muž, přiblížil se na tři kroky k prezidentovi a vystřelil z malé pistole zblízka. Byl to Richard Lawrence, bývalý malíř pokojů, který prezidenta sledoval již několik dní a čekal na příležitost k útoku.

Toho dne však Lawrencovi při jeho snaze zabít prezidenta štěstí nepřálo. Když vystřelil z pistole, ozvala se hlasitá rána. ... ale kulka nevystřelila. Perkusní kapsle explodovala, ale střelný prach se nezapálil. Lawrence přišel připraven i na takovou nehodu. Vytáhl z kabátu *druhou* pistoli a vystřelil z ní. Opět nic. I tato pistole špatně vystřelila.

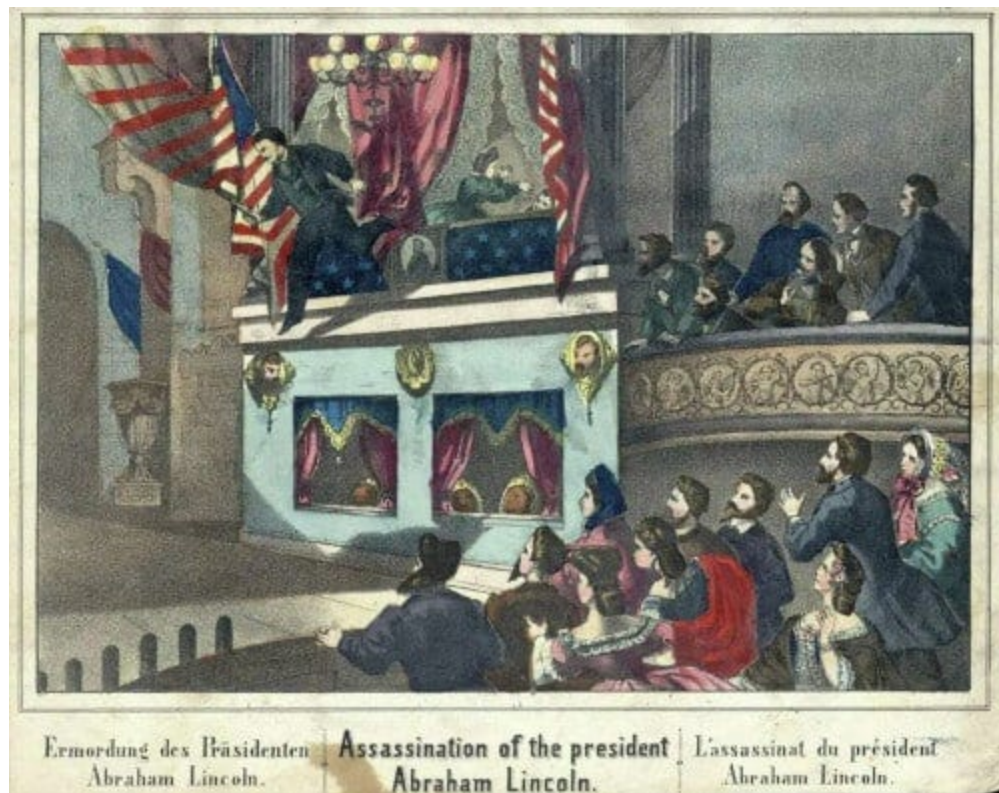
Jakmile Andrew Jackson zjistil, co se děje, napadl útočníka a začal ho nemilosrdně bít holí. Poté, co se k němu přidal dav přihlížejících, byl Lawrence zklidněn a odveden k výslechu.

Z výslechu vyplynulo, že jde o snůšku nesmyslů. Lawrence se zlobil, že mu Jacksonova administrativa odepřela jmenování do státní služby. Také věřil, že Jackson zabil jeho otce. Také byl přesvědčen, že mu americká vláda dluží značnou sumu peněz – peněz, které by mu umožnily nastoupit na trůn jako právoplatnému anglickému králi.

V klasickém dokumentárním filmu z 90. let *The Money Masters (Vládci peněz)* však byl naznačen jiný úhel pohledu. Ukázalo se, že k pokusu o atentát došlo necelé tři týdny poté, co se Jackson – „tím, že umožnil bankám vydávat oběživo za státní dluhopisy, místo aby jednoduše vydával státní dluhopisy bez tohoto dluhu“ – stal prvním a jediným prezidentem, který zrušil státní dluh. Skutečnost, že k pokusu o atentát došlo v takovém kontextu, přirozeně vyvolává možnost, že Lawrence ke spiknutí navedli bankéři, které Jackson porazil.

Nejde o pouhé konspirační domněnky. Podle *The Money Masters* sám Lawrence později tvrdil, že byl součástí **spiknutí**: „Po svém propuštění se přátelům chlubil, že ho k tomu navedli mocní lidé v Evropě a slíbili mu ochranu, pokud bude dopaden.“

ABRAHAM LINCOLN (ÚSPĚŠNÝ)

Všichni vědí, že prezident Abraham Lincoln byl zavražděn v dubnu 1865 při návštěvě představení Toma Taylora *Our American Cousin* ve Fordově divadle ve Washingtonu. Jeho vrah, slavný americký divadelní herec John Wilkes Booth, proklouzl do prezidentské lóže a vyčkal na vhodný okamžik, kdy dav (a Lincolna samotného) rozptýlí vtipná replika ve hře. Pak vytáhl pistoli a vystřelil, přičemž Lincolna střelil zblízka do týla. Poté Booth seskočil z dvanácti metrů dolů na jeviště (přitom si poranil nohu), zařval „*Sic semper tyrannis!*“, utekl postranními dveřmi a odjel na svém únikovém koni. Toto běžné vyprávění o atentátu na Lincolna obvykle končí poznámkou, že Booth byl nakonec objeven, jak se skrývá na farmě v Severní Virginii, a byl zastřelen.

Většina lidí *neví* (i když je to doložená historická skutečnost), že Booth byl součástí **spiknutí**. Dokonce i Knihovna Kongresu vám řekne, že čtyři z Boothových spolupachatelů – Lewis Powell (alias Payne), George Atzerodt, David Herold a Mary Surrattová – byli za svou roli ve spiknutí souzeni a popraveni.

Knihovna Kongresu *ani* jiné oficiální zdroje informací vám však *neřeknou* skutečně pozoruhodný příběh vzniku tohoto spiknutí. Ten příběh zahrnuje machiavelistické intriky Lincolnova ministra války Edwina Stantona, který již několik let usiloval o prezidentský úřad. Stanton – který se později sám pokusil dostat do prezidentského úřadu tím, že vedl (neúspěšnou) kampaň za impeachment proti Lincolnovu nástupci Andrewu Johnsonovi – byl v době atentátu zodpovědný za Lincolnovu bezpečnost. Stanton odmítl Lincolnovu žádost, aby mu toho večera ve Fordově divadle dělal ochranku uznávaný Thomas Eckert, a místo toho mu přidělil Johna F. Parkera z Metropolitní policie, notorického opilce a bordeláře, který byl mnohokrát oficiálně pokárán za chování nevhodné pro důstojníka.

Podle knihy *The Lincoln Conspiracy (Lincolnova konspirace)*, jejímiž spoluautory jsou David Balsiger a Charles Sellier, Stanton odstranil z deníku Johna Wilkese Bootha 18 stránek, na nichž byla uvedena „jména 70 významných osob přímo i nepřímo zapojených do Boothova plánu na únos Lincolnů“. Chybějící stránky byly objeveny v držení Stantonových potomků o mnoho desetiletí později, ale dosud nebyly zveřejněny.

Legenda o Lincolnově vraždě je od té chvíle ještě šílenější. Jak podrobně popisuje vedoucí redaktor časopisu CovertAction Jeremy Kuzmarov ve svém rozsáhlém přehledu případu, příběh zahrnuje:

- údajné zapojení gangu mezinárodních bankéřů v čele s rodinou Rothschildů, kteří byli rozhořčeni Lincolnovým odporem k centrální bance;
- záměrné maření pátrání po Boothovi po jeho zabití Stantonem a jeho spolupachateli;

- a co je nejpozoruhodnější, že dva týdny po atentátu *nebyl na farmě* ve Virginii zabit John Wilkes Booth, ale James William Boyd, „bývalý kapitán dobrovolníků Konfederační armády v Tennessee a tajné služby rebelů, kterého Stanton v únoru 1865 propustil z vězení“.

Vážně, někdy si ten příběh (a jeho zdroje s poznámkami pod čarou) přečtěte. Stojí to za prozkoumání.

Stačí říci, že úplné vylíčení Lincolnova spiknutí se všemi jeho zvraty se velmi liší od příběhu, který se dostal do učebnic dějepisu.

MCKINLEY (ÚSPĚŠNÝ)

Na Williama McKinleyho, dvacátého pátého prezidenta Spojených států, si dnes už nikdo ani nevzpomene, natož na to, že byl v září 1901 na Světové výstavě v Buffalu ve státě New York usmrcen kulkou šíleného anarchistického vraha. Je to opravdu škoda. Byla by to skvělá scéna do nějakého velkorozpočtového hollywoodského dobového filmu.

Osmapadesátiletý McKinley, který byl na vrcholu sil po úspěšném zahájení amerického impéria španělsko-americkou válkou („Pamatujete na Maine?“), se na Světové výstavě objevil jako hvězda.

Jen den před střelbou přišlo na veletrh rekordních 116 000 lidí, aby si poslechli projev nesmírně populárního McKinleyho. Tato událost vyvrcholila ohňostrojem a výbuchem pyrotechniky, která hlásala: „Vítejte, prezidente McKinley, šéfe našeho národa a naší říše.“

V osudný den atentátu se McKinley setkával v „Chrámů hudby“ na veletrhu, potřásal si rukama a nasával obdiv veřejnosti. Jeho osobní tajemník, znepokojený obtížemi s řádným zajištěním akce, se dvakrát pokusil angažmá zrušit a McKinley, který si nikdy nenechal ujít příležitost navázat kontakt s voliči, jej dvakrát přehlasoval.

Jestli jsou pro Vás překlady hodnotné, zvažte přispěním na jejich tvorbu níže kartou (ocením měsíční podporu) nebo ZDE na bankovní účet. Děkuji! (ps: Po kliknutí na tlačítko „Přispět“ budete přesměrování na platební bránu)

Donation amount

Donation frequency

Jedním z prvních, kdo si s prezidentem potřásl rukou, byl Leon Czolgosz, nezaměstnaný ocelářský dělník, který se hlásil k anarchismu. Czolgosz měl u sebe revolver Iver Johnson ráže 32 mm, který skrýval tak, že si celou ruku až po zápěstí zabalil do bílého šátku. Když prezident kapesník uviděl a spletl si ho s obvazem, široce se usmál a šel Czolgoszovi potřást levou rukou. Czolgosz zvedl pistoli a vypálil dva výstřely. První kulka se jako zázrakem odrazila od knoflíku na McKinleyho kabátě. Druhá vnikla do prezidentova břicha a prošla

mu skrz žaludek, čímž mu způsobila zranění, které se mělo dát přežít. Komedií lékařských chyb však McKinley později zemřel na gangrenózní infekci.

Czolgosz byl rychle zadržen a vzat do vazby, kde se nakonec k činu přiznal a trval na tom, že ačkoli byl inspirován Emmou Goldmanovou a dalšími nebezpečnými anarchisty, jednal zcela sám. Následující měsíc byl popraven na elektrickém křesle. A tím končí další příběh osamělého vraha, který neobsahuje ani náznak spiknutí...

. . . Nebo možná ne. Jak podrobně popisuje profesor historie John Koerner ve své knize *The Secret Plot to Kill McKinley (Tajné spiknutí s cílem zabít McKinleyho)*, existuje mnoho částí příběhu, které naznačují, že v tomto atentátu *bylo ve skutečnosti spiknutí*. Koernerův výzkum například prokázal, že:

- Koncem léta 1901 byl Czolgosz úplně na mizině, na tři dny zmizel, vrátil se plný peněz a nájem a další výdaje platil novými padesátidolarovými a stodolarovými bankovkami, jejichž původ nebyl nikdy vysvětlen;
- Fotograf akce byl před fotografováním varován neznámým vysoce postaveným úředníkem, aby nevstupoval do sálu, a proto z této události neexistují žádné fotografie; a
- Czolgosz byl stejně jako o 62 let později Lee Harvey Oswald vyslýchán několik hodin, ale z výslechu se nezachovaly žádné poznámky a jeho „přiznání“ nebylo napsáno jeho rukopisem;

A aby toho nebylo málo, Emma Goldmanová ve své autobiografii dokonce poznámkala, že její kolegové anarchisté Czolgosze – který „kladl otázky, jež vzbuzovaly podezření“ – okamžitě podezřívají ze špionáže a obviňovali ho, že se snaží *infiltrovat do* anarchistických kruhů, místo aby se k nim připojil.

Pokud *byl* tedy atentát na McKinleyho spiknutím, kdo se na něm mohl podílet? Tajemní anarchističtí manipulátoři? Vládní agenti? Představitelé Republikánské strany, kteří toužili nahradit McKinleyho Teddym Rooseveltem? V tuto chvíli se to pravděpodobně nikdy nedozvíme! Bez ohledu na to by to byla skvělá filmová scéna.

FRANZ FERDINAND (ÚSPĚŠNÝ)

Pokud se někdy politický atentát hodil jako námět pro komedii, pak to byl atentát na rakouského arcivévodu Františka Ferdinanda a jeho manželku Žofii během jejich návštěvy Sarajeva v červnu 1914.

V osudný červnový den, který je dnes označován za začátek první světové války, se pět spiklenců, kteří spáchali atentát na arcivévodu, seřadilo podél plánované trasy průvodu královského páru a čekali, až zaútočí na jejich auto, které projíždělo na plánovaný projev na sarajevské radnici.

První spiklenec ztratil nervy a nechal auto projet, aniž by cokoli udělal.

Druhý spiklenec hodil na projíždějící auto ruční granát... ale minul. Granát nakonec explodoval pod autem jedoucím za královským párem a zranil jeho pasažéry. Arcivévoda a jeho žena však nebyli zraněni.

Po výbuchu kolona zrychlila, aby unikla z oblasti, a zbývající tři spiklenci neměli šanci zaútočit, protože průvod ujížděl.

Arcivévoda se z této nešťastné události rychle oklepal a po příjezdu na radnici žertoval s guvernérem: „Tak vy vítáte své hosty bombami!“

Po svém projevu se František Ferdinand rozhodl navštívit oběti granátového útoku v sarajevské nemocnici. Bylo rozhodnuto, že královské auto se při cestě do nemocnice vyhne centru města, ale řidič nebyl informován a nakonec odbočil do malé boční ulice. Když na něj jeho nadřízení křičeli, aby se otočil, řidič zastavil před místním lahůdkářstvím s úmyslem couvnout. Místo toho se motor zastavil a převodovka se zablokovala.

Pozoruhodnou shodou okolností se jeden z neúspěšných spiklenců z dřívějšího dne, Gavrilo Princip, vydal do kavárny naproti tomuto lahůdkářství, aby se utěšil po neúspěšném atentátu. Najednou tam byl královský pár, který seděl jako kachny v odstaveném autě jen pár metrů od něj. Vykročil vpřed, vytáhl poloautomatickou pistoli Browning a z bezprostřední blízkosti vypálil dva výstřely, které arcivévodu zasáhly do krku a jeho ženu do břicha.

A právě tak byl arcivévoda a následník trůnu Rakouska-Uherska mrtev, což spustilo hodinový stroj vzájemně provázaných bezpečnostních paktů a vojenských dohod, které vedly k zahájení první světové války.

Komedie omylů však pro Principa neskončila. Po atentátu na královský pár byl okamžitě sražen na zem, kde se mu podařilo spolknout kyanidovou pilulku, kterou každý spiklenec dostal, aby se vyhnul dopadení... ale pilulka ho nezabila. Místo toho byl zatčen, souzen a uvězněn. Zemřel na samotce v dubnu 1918, krátce před koncem války.

Ironií ovšem je, že i v historických učebnicích establishmentu je první světová válka označována za **spiknutí**. Princip a jeho spoluspiklenci byli členy Černé ruky, stínové tajné společnosti založené v roce 1901

srbskými vojenskými důstojníky, kteří se věnovali prosazování srbských nacionalistických cílů prostřednictvím teroristických akcí.

Jak ale diváci dokumentu Spiknutí z první světové války vědí, Černá ruka a její machinace v Sarajevu (včetně atentátu na arcivévodu Františka Ferdinanda) nebyly *skutečnými* původci první světové války. *Tento* příběh samozřejmě zahrnoval mnohem větší spiknutí.

Přesto je arcivévodova vražda díky své fraškovité povaze jedním z nejpodivnějších atentátů v tomto seznamu.

ADOLF HITLER (NEÚSPĚŠNÝ)

Navzdory tomu, čemu by vás neonacisté rádi přesvědčili, Adolf Hitler nebyl chrabrý árijský *Übermensch*, který vedl německý národ ke slávě tisícileté říše, nýbrž stále více nedotknutelný, na pervitinu závislý samotář, jehož záliba trávit druhou světovou válku v úkrytu v takzvaném „vlčím doupěti“ svědčila o tom, že se netěšil ani všeobecnému obdivu německého lidu, ani nezpochybnitelné loajalitě svých vedoucích pracovníků. Ve skutečnosti byli vysocí němečtí

vojenští důstojníci natolik přesvědčeni, že Hitlerovo nevyzpytatelné vedení a příšerná vojenská strategie vedou Německo ke zkáze, že vytvořili **spiknutí s** cílem zavraždit ho.

Nejznámější z těchto pokusů o atentát se uskutečnil v roce 1943. Aktivně při něm spolupracovaly desítky vysokých vojenských představitelů, diplomatů, ministrů, právníků, soudců a dalších vlivných osobností nacistického státu. V čele s generálem Friedrichem Olbrichtem, plukovníkem Henningem von Tresckowem a samozřejmě Tomem Cruisem . . ehm, chci říct, podplukovníkem Clausem von Stauffenbergem, se spiklenci snažili svrhnout nacistický režim pomocí složitého, vzájemně provázaného spiknutí, které se opíralo o vlastní tajné plány nacistů na zachování vlády. Spiknutí zahrnovalo atentát na Hitlera, svalení viny za atentát na Schutzstaffel (SS) a následné provedení operace Valkýra – plánu, který schválil sám Hitler a který počítal s nasazením záložní armády v případě občanského povstání.

V letech 1943-1944 se spiklenci pokusili o atentát na Hitlera nejméně pětkrát, ale neúspěšně. Spiknutí vyvrcholilo „spiknutím z 20. července“, kdy se Stauffenbergovi podařilo propašovat kufříkovou bombu do „Vlčího doupěte“, kde se konala vojenská konference za účasti Hitlera. Stauffenberg umístil bombu vedle Hitlera a poté se omluvil, aby si „vyřídil telefonát“. Poté, co Stauffenberg odešel, jeden z účastníků schůzky (pravděpodobně plukovník Heinz Brandt) nohou odsunul kufřík z cesty, čímž ho umístil za nohu konferenčního stolu a nevědomky tak zachránil Hitlera před hlavním účinkem výbuchu.

Stauffenberg byl svědkem výbuchu a v domněnání, že Hitler je mrtev, odletěl zpět do Berlína, aby pokračoval ve spiknutí. Po příletu do Berlína však se zděšením zjistil, že operace Valkýra ještě nebyla realizována. Přišla zpráva, že Hitler je stále naživu. Když generál Olbricht konečně vydal rozkaz zahájit operaci Valkýra a mobilizovat

záložní armádu k převzetí vlády, bylo už pozdě. Vůdce SS Heinrich Himmler už převzal velení a zanedlouho se Hitler telefonicky ozval z Vlíčího doupěte a potvrdil, že je stále naživu.

Stauffenberg a další vůdci převratu byli popraveni. V následujících týdnech bylo za účast na spiknutí zatčeno 7 000 lidí. Mnozí z nich byli souzeni v rámci klokaního soudního řízení, které se natáčelo pro propagandistické účely, a z nich bylo 4 980 popraveno.

Hitler nakonec atentát přežil, ale přivedl Německo do záhuby, jak předpovídali spiklenci. Poté, co věrně sehrál roli, kterou mu spiklenci druhé světové války napsali, byla postava Adolfa Hitlera 30. dubna 1945 z příběhu vypsána. Ale *to je příběh na jindy...*

JFK / RFK / MLK (ÚSPĚŠNÝ)

No tak. Znáte oficiální příběh každého z těchto tří amerických atentátů. Víte také o trojici „osamělých šílenců“, kteří v šedesátých letech zcela změnili krajinu americké politiky, uprchlých samotářích a nenávislných nešťastnících, jako byli Lee Harvey Oswald a James Earl Ray a Sirhan Sirhan, kteří se *sami od sebe* rozhodli vznést a zavraždit dva prezidenty a Kinga.

Pokud čtete tento článek, víte, že je to nesmysl. Ve skutečnosti byli JFK, RFK a MLK oběťmi **spiknutí**.

Pokud však nějakým zázrakem o tomhle humbugu *nevíte* (nebo vám nejsou jasné podrobnosti), dovolím si vám doporučit, abyste se na to podívali:

- mou práci o atentátu na JFK;
- můj dokumentární film Konečně důvěra: Atentát na Martina Luthera Kinga a
- můj podcastový díl o programování Sirhana Sirhana a můj rozhovor s RFK juniorem o vraždě jeho otce.

. . v němž rozkládám **spiknutí, které** je jádrem těchto tří atentátů.

Není zač!

RONALD REAGAN (NEÚSPĚŠNÝ)

Bush's son was to dine tonight with shooting suspect's brother

From page 1

they (the Hinckleys) are a very nice family . . . and have given a lot of money to the Bush campaign.

"I understand he (John W. Hinckley Jr.) was just the renegade brother in the family," she said. "They must feel awful."

She said the dinner had been canceled. George W. Bush said he also was unsure whether he had ever met John Hinckley Jr.

Interviewed by telephone at his home in Midland, George W. Bush said, "it's certainly conceivable that I met him or might have been introduced to him"

when he was running a losing campaign for Congress in 1978 against Democrat Kent Hance in the 19th Congressional District. Lubbock, the suspect's former home, is in the district.

"I don't recognize his face from the brief, kind of distorted thing they had on TV and the name doesn't ring any bells," George W. Bush said. "I know he wasn't on our staff. I could check our volunteer rolls."

He said he had heard, however, of Hinckley's father's oil company, Vanderbilt Energy Corp.

Peter Teeley, the vice president's press secretary in Washington, said he didn't know anything about the Hinckley-Bush connection.

"I don't know a damned thing about it. I was talking to someone earlier tonight, and I couldn't even remember his (Hinckley's) name. All I know is what you're telling me," said Teeley.

Teeley, who accompanied Bush on Monday's flight back to Washington from Texas, said the vice president "made no mention of it whatsoever" if he was familiar with any members of the Hinckley family.

Bush "certainly didn't indicate anything like that," said Teeley.

Two other Bush aides who were on the flight, Shirley M. Green and Chase Untermeyer, both said that the vice president gave no indication that he recognized the Hinckley name.

"Frankly, I was with him until we helicoptered back to the Naval Observatory (the vice presidential residence), and I don't believe at that point we even knew the name of who had been charged in this," said Untermeyer.

Timothy J. McCarthy, left, and Thomas K. Delahanty were among those wounded in Monday's attack on President Reagan. McCarthy is a Secret Service agent and Delahanty is a D.C. policeman.

Kennedy gets federal guards

WASHINGTON (AP) — Sen. Edward Kennedy, D-Mass., whose brothers John and Robert were killed by assassins' bullets in the 1960s, was placed under Secret Service protection Monday shortly after President Reagan and three others were shot. www.whitehouse.org

30. března 1981 odcházel čerstvě inaugurovaný americký prezident Ronald Reagan z hotelu Hilton ve Washingtonu po projevu na konferenci AFL-CIO. Na cestě z hotelu k limuzíně čekající u chodníku se shromáždil dav lidí, kteří chtěli prezidenta vidět. Jedním z mladíků v davu byl John Hinckley mladší, vysokoškolák, který údajně Reagana několik týdnů pronásledoval.

Když Reagan procházel kolem a mával davu, Hinckley vystoupil, vytáhl revolver Röhm a vystřelil na prezidenta a jeho doprovod šest kulek. Reagan byl zraněn, stejně jako policista, agent tajné služby a tiskový tajemník Bílého domu James Brady, který zůstal po zranění trvale invalidní.

Hinckley byl okamžitě zadržen a předveden k výslechu. Během několika týdnů se objevila oficiální verze: Hinckley byl (řekněte to se mnou!) „osamělý blázen“, který se pokusil zabít prezidenta Spojených států, aby získal lásku filmové hvězdy Jodie Fosterové. Tento příběh se stal ústředním bodem následného soudního procesu s Hinckleym a byl základem pro rozhodnutí, že je nevinný z důvodu nepřičetnosti.

Stejně jako v mnoha jiných „otevřených a uzavřených“ případech se i při sebemenším zkoumání objeví lavina důkazů, které ukazují na větší **spiknutí**. Toho dne byly například porušeny všechny standardní operační postupy a protokoly pro bezpečnost prezidenta. Reaganova limuzína nebyla zaparkována přímo u východu z hotelu, ale o čtyřicet metrů dál u chodníku. Prezident a jeho doprovod také neměli na sobě neprůstřelné vesty, které se při podobných událostech obvykle nosí. Členové tajné služby navíc neobklopili prezidenta v kosočtvercové formaci, jak by bylo obvyklé při procházce veřejným prostranstvím. Místo toho šli všichni napravo od prezidenta, čímž ponechali Hinckleymu prostor pro útok zleva.

Kromě technických detailů střelby však na sebe závan spiknutí nenechal dlouho čekat. Dokonce i ti, kdo v té době sledovali hlavní zpravodajství, by se okamžitě dozvěděli, že bratr Johna Hinckleyho mladšího Neil se ve skutečnosti znal s Neilem Bushem, jedním ze synů Reaganova viceprezidenta George H. W. Bushe. Pozoruhodnou „náhodou“, která se tehdy objevila na titulních stranách novin, měl Scott Hinckley v den atentátu večeřet v domě Neila Bushe.

Tím však odhalení nekončí. Následné zprávy odhalily, že rodina Hinckleyových, v jejímž čele stál bohatý ropný magnát John Hinckley starší, zakladatel společnosti Vanderbilt Energy, poskytla velké příspěvky na Bushovu viceprezidentskou kampaň, což *potvrdil* sám Neil Bush, než to oficiálně popřel jeden z Bushových poradců.

A přesně jak se dalo očekávat, vzhledem k tomu, že tento příběh poukazoval na spiknutí na vysoké úrovni uvnitř Republikánské strany, byla pilná rozhlasová moderátorka a badatelka konspirací Mae Brussellová od začátku na stopě. Její rozsáhlý a informativní výzkum nebyl v tomto případě jen reaktivní, ale i *předvídavý*. Den před střelbou Brussellová odvysílala epizodu svého rozhlasového pořadu, v níž varovala, že se Reaganův ministr zahraničí a dlouholetý obyvatel hlubokých státních bažin Alexander Haig snaží převzít kontrolu nad úřadem pro koordinaci mimořádných událostí v Bílém domě a že se chystá možný převrat. Brussellova předpověď se okamžitě ukázala jako ohromně přesná, když Haig v horečných hodinách po atentátu skutečně prohlásil, že se ujímá vedení vlády USA.

V následujících týdnech a měsících pokračovala ve sledování zvrátů v případě ve svém týdenním rozhlasovém pořadu. Mezi bizarní informace o Hinckleym, Haigovi a celém spiknutí, které Brussellová odhalila, patřily:

- skutečnost, že Hinckley byl ve skutečnosti členem Americké nacistické strany, než byl pro přílišné násilí vyloučen;
- skutečnost, že Hinckley byl po střelbě okamžitě převezen na základnu námořní pěchoty Quantico – podle Brussella „známé centrum kontroly mysli“ – a tam byl několik měsíců držen ve vazbě;
- skutečnost, že Hinckleyho rodinné vazby na rodinu Bushů a na temný svět bohatých ropných magnátů a záhadných peněz „hlubokého státu“ byly ještě rozsáhlejší, než se původně uvádělo.

Jako obvykle média establishmentu tento hvězdný výzkum a reportáže úzkostlivě ignorovala a místo toho prodávala veřejnosti pohádkovou verzi příběhu posedlého Jodie-Fosterovou.

John Hinckley mladší byl v roce 2016 podmíněně propuštěn z psychiatrické léčebny a dnes je na svobodě. V souvislosti s pokusem o atentát na Donalda Trumpa napsal na Twitteru: „Násilí není správná cesta. Dejte míru šanci.“

SHINZO ABE (ÚSPĚŠNÝ)

Ze všech míst, kde by se dal očekávat bezostyšný atentát na politického vůdce, Nara (klidné město známé svými stejně klidnými jeleny) v Japonsku (zemi známé svými relativně klidnými ulicemi a téměř neexistujícím násilím se střelnými zbraněmi) mezi ně pravděpodobně nepatří.

Nicméně v srpnu 2022 přednášel bývalý japonský premiér Šinzó Abe ve městě Nara projev na podporu kandidátů Liberálnědemokratické strany, když ho Tetsuya Yamagami střelil do zad. Yamagami, nespokojený, nezaměstnaný, 41letý bývalý veterán japonských

námořních sil sebeobranu, si vyrobil podomácku mušketu, aby obešel přísné japonské zákony o zbraních, a touto improvizovanou brokovnicí expremiéra zasáhl.

Konspirační průmysl se připravoval na to, že z incidentu vytvoří nějaký velkolepý příběh, který bude naznačovat, že Abe byl *vlastně* skvělý člověk, kterého zabili ilumináti, protože chránil Japonsko před podvodou, nebo nějaký jiný naprosto vymyšlený nesmysl... dokud se nezjistilo, že Jamagamiho ve skutečnosti motivovala nenávist k „Církvi sjednocení“ (alias moonistům), korejské sektě, která přivedla na mizinu jeho matku a zničila celou jeho rodinu. Yamagami vyšetřovatelům řekl, že jeho původním plánem bylo zabít vůdce církve Hak Ja Hana. Protože to bylo příliš obtížné, Yamagami se místo toho zaměřil na Abeho, protože viděl, jak bývalý premiér v září 2021 přednesl videoposelství, během něhož Abe chválil Hak Ja Hana a naznačil svou podporu moonistům.

Zjištění skutečného motivu vraha způsobilo, že konspirační průmysl ztratil o případ zájem. „Moonisté? Pffff. To je jak z osmdesátých let! V roce 2020 to nikoho nebude zajímat, pokud spoušť nestiskl Klaus Schwab!“.

To je škoda, protože jak se ukázalo, atentát na Abeho nebyl *výsledkem* spiknutí. Spíše pomohla *odhalit* **spiknutí**.

V následujících měsících začala japonská média informovat o tom, co bylo dlouho veřejným tajemstvím: o rozsáhlých vazbách mezi různými členy vládnoucí Liberálně demokratické strany a Církve sjednocení. Rostoucí nespokojenost veřejnosti s tímto „odhalením“ nakonec vedla k tomu, že japonská vláda požádala Nejvyšší soud v Tokiu o formální rozpuštění japonské pobočky církve. Kauza pokračuje dodnes, kdy soudy stále projednávají žalobu na náhradu škody ve výši 65 milionů jüanů za údajné nezákonné získávání darů od sekty.

Jak jsme však tehdy s Jamesem Evanem Pilatem diskutovali, jakmile hluboké parapolitické vazby mezi moonisty a japonským politickým establishmentem začaly ohrožovat samotný establishment, japonské televizní zpravodajství ukončilo diskusi na toto téma trapným tichem a rychlým stříhem na reklamy. Dnes japonská MSM pouze připouští, že „rok po atentátu na Abeho zůstávají kontroverzní otázky nevyřešeny„.

DONALD TRUMP (NEÚSPĚŠNÝ)

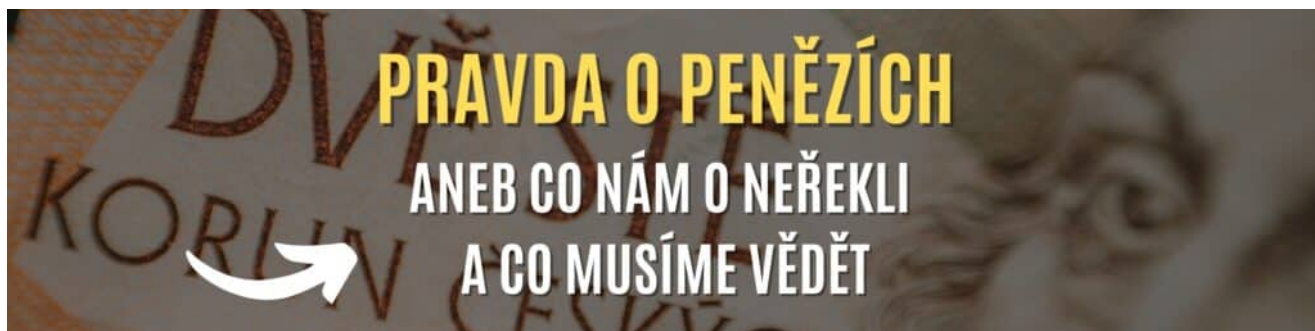

13. července 2024 měl bývalý americký prezident Donald Trump projev na předvolebním shromáždění nedaleko Butleru v Pensylvánii, když 20letý mladík, kterého vyhodili ze středoškolského střeleckého kroužku, protože nebezpečně špatně střílel, vylezl na zcela nezajištěnou střechu budovy, která sloužila jako policejní stanice, ve vzdálenosti 150 metrů od bývalého prezidenta. Před střelbou se tento mladík několik minut potácel na střeše, zatímco se znepokojení přihlížející zoufale snažili varovat strážce zákona před mužem se zbraní. Protistřelci na shromáždění, usazení na šikmé střeše za prezidentem, si muže (kterého si již všimla policie a jeden policista ho dokonce konfrontoval) na střeše (střeše, kterou nebylo možné zajistit, protože byla šikmá) vyhlédli a počkali, až úspěšně vystřelí na Trumpa, a teprve poté na něj vystřelili. Rádoby atentátník zemřel, stejně jako padesátiletý velitel hasičů v davu. Trump, jen s odřeným uchem, se

odvážně vyšplhal na nohy právě včas pro dokonalou reklamní fotografii. Pak vykřikl: „Bojujte! Bojujte!“, než ho jeho statečná ochranka tajné služby odvedla z pódia.

To je oficiální verze pokusu o atentát na Trumpa, a pokud o ní pochybujete, pak... gratulujeme. Jste konspirační realista, který to má v hlavě srovnané a který se alespoň trochu vyzná ve skutečné historii.

Překlad: David Formánek

Facebook

Telegram

VK

Líbí se Vám překlady?

Jestli jsou pro Vás videa hodnotná a líbí se vám, ocením podporu na chod tohoto projektu. Víím, jak jsou reklamy otravné, proto je zde nechci dávat. Libovolnou částku můžete zaslat na níže uvedené číslo účtu, nebo jednodušeji přes mobilní aplikaci si oskenovat QR kód. Děkuji za Vaši podporu!

Bankovní účet (CZK): 2201583969/2010

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

Pro platby na eurový účet (EUR):

Jméno: David Formánek

IBAN: CZ8520100000002201806894

SWIFT/BIC: FIOBCZPPXXX

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

Náhodný výběr

Diskuze

Napsat komentář

Vaše e-mailová adresa nebude zveřejněna. Vyžadované informace jsou označeny *